

Musikk

ANMELDELSE

Frode Hermanrud

KAREN MANTLER

Business is Bad
(Xtra Watt/ECM/
Musikkoperatørene)

DETTE MÅ være en av de mest stillegående jazztrioene som noensinne har satt sine bein og instrumenter i et platestudio.

Musikk

ANMELDELSE

Frode Hermanrud

SJØFORSVARETS
MUSIKKORPS*Stella Maris*
(Lawo Classics/
Musikkoperatørene)

MAN MÅ

ikke nødvendigvis være korpsentusiast for å nyte denne utgivelsen

med Sjøforsvarets musikkorps, som er et av landets fem profesjonelle musikkorps. Det holder for eksempel med å ha pløyd gjennom Jon Michelets (foreløpig) to mursteiner av noen glitrende sjømannsromaner.

For her er det marsjer med sterkt maritimt fortegn som er i sekstanten. *Flottans Sjømannsskolas marsch*, *Anchors aweigh* og festmarsjen tilegnet den norske Amerikalinje er bare noe av det korpset framfører etter Ingar Bergbys kyndige og myndige dirigenstokk.

Karen Mantler, datter av Michael Mantler (The School of Understanding) og Carla Bley (The Carla Bley Big Band Goes To Church) lister seg sammen med gitarist og bassklarinetist Doug Wieselman (Anthony and the Johnsons) og bassist Kato Hideki (John Zorn) av gårde og etterlater seg en form for vokaljazz som egentlig hører mer hjemme i visesjangeren.

Det er Mantlers stemme - og munns spill - som danner rammeverket for låtene. Hun snakker mer enn hun synger og har

en litt naiv og arrogant måte å synges på som på snodig vis gir låtene et ekstra piff.

Tekstene er også et kapittel for seg. Lyrikken som følger åpningssporet *Catch as catch can* høres ut som en skolestil skrevet av en sjuåring etter en tur i parken. I det hele tatt er de første låtene på *Business is bad* litt vokaljazz som egentlig hører mer hjemme i visesjangeren. Det morsomme bossa-stuket på *My magic pencil* er sjarmende nok, men vakkert gitarspill av Doug Wieselman til tross - det blir aldri mer enn tri-

velig.

Da lykkes trioen mer når de finner fram den gode, gamle kokeboka og slår opp på «jazzballader». Den fine *Wintertime* og *Surviving you* med nydelig Stevie Wonder-munns spill og det hele låter verken banebrytende eller originalt - men det låter fint og noen ganger er heldigvis det nok.

Karen Mantler og hennes lille band sjarmerer seg gjennom ni spor og selv om man kunne et-

terlyse litt mer tyggeomstand, kan man ikke unngå å bli glad i dette lille sjarmtrollen av et album. På sanger som *I can't afford my lawyer* og tittelkuttet hører vi den trassige

og ikke fullt så strømlinjeformede søskenbarnet til Diana Krall som vi vet Karen Mantler er når hun får det til - og gidder.

Likevel er det verdt å sjekke ut *Business is bad* - om ikke annet for den høye og solide sjarmfaktoren.

HJEM IGJEN MED JAZZ: Nina Pedersen prøver seg på hjemmebane med europeisk jazz etter suksess i sitt nye hjemland Italia med norske folketoner.

FOTO: ROMEO MANCORI / SWEET MORNING MUSIC

Sval jazz fra Nina

OSLO: Først sang Nina Jori Pedersen norske folketoner til jazzakkompagnement i Italia. Nå prøver hun seg med italiensk jazz - og tar den med hjem til Norge.

GITTE JOHANNESSEN, NTB
redaksjonen@oa.no

- Den italienske jazzmusikken er ganske annerledes. Det er en mediterransk, mer melodisk innflytelse som ikke finnes i den norske, samtidig som jeg har min studiebak-

grunn fra den amerikanske tradisjonen, sier Pedersen.

Forelsekelse

Hun er aktuell med utgivelsen *So Far So Good* på Hilde Louise Asbjørnsens plateselskap Sweet Morning Music, og en serie konserter på norsk jord i tida framover.

Nina Jori Pedersen, barnefødt i Grimstad, ler litt når hun forteller om årsaken til sitt italienske «eksil».

- Banalt nok var det en mann med i bildet. Vi gikk fra hverandre etter noen år, men

jeg ble i Italia. Jeg var ganske heldig, fordi jeg som utlending hadde språket - altså engelsk. Og min generasjon snakket ikke engelsk, i motsetning til de yngre i dag.

Frostskader

Flesteparten av sangene på *So Far So Good* har hun skrevet selv.

- Noen av tekstene er basert på min egen erfaring, andre kommer i rykk og napp. Jeg skriver det opp underveis i en notisbok. Lett har det ikke alltid vært å være musiker i et

fremmed land. Hun har måttet tåle å være sulten, «få frostskafer på hender og føtter fordi det ikke var penger til å slå på varmen», har hun skildret det:

- Slik er det å bo i Italia. Man er overlatt til seg selv, og blir vel kanskje ekstra tøff av det.

- Og tittelen?
- Jeg er litt halvveis i livet nå. Mens forrige plate kun kom ut i Italia, ville jeg prøve meg i Norge med oppfølgeren, sier Nina Jori Pedersen som opplever det som spesielt det å ta albumet «hjem» til Norge.

Musikk

ANMELDELSE

Frode Hermanrud

NULL

Null
(Just for the records/

Musikkoperatørene)

MANGE JAZZDIGGERE har i det siste blitt godt kjent med - og rullet å bli svært glad i - det nye, lille og uredde plateselskapet Just for the records.

Med utgangspunkt i det boblende miljøet rundt «jazzlinja» i Trondheim, skulle man tro platearbeiderne har mange talenter å ta av. Det har de.

Trioen Null er plateselskaps tredje utgivelse, og bak det litt pussige bandnavnet, skjuler

det seg en hardspilende trio som ifølge reklamen tar opp tråden Miles Davis og Jimi Hendrix begynte å spinne på i 1970. Dessverre gikk sistnevnte av sted og døde så prosjektet ble aldri noe av.

Men selv om Null er en streit gitar, trommer, bass-trio, kan man (med litt fantasi) likevel få

en liten formening om hvordan samarbeidet kunne blitt, selv om Viktor Wilhelmens gitarspill nok minner mer om John Scofield enn Jimi Hendrix, for å si det sann. Null er en energisk trio av den gamle, uredde sorten og gir med låter som *Phaselift* og *No sense troen* på ungdommen igjen.

Musikk

ANMELDELSE

Frode Hermanrud

SLEEP PARTY PEOPLE

Floating
(Riot Factory/
Musikkoperatørene)

DANSKE

SLEEP Party People, eller Brian Batz som han også gjerne kalles, lar på

Floating penselen røre ved både svevende popkomposisjoner og mer snodige instrumentaler.

Det veksles mellom det mildt ekstatiske og kaotiske, men det er når han lar de mørke kreftene slippe løs Sleep Party People engasjerer som mest. Instrumentalen *I see the sun*, *Harold*, er en rar perle og en spennende kontrast til den suggererende, litt åttitalinspirerte powerinstrumentalen *Death is the future*. Albumet åpner sterkt og øyeblikkvis med den skakke *Change in time* men mildner merkbart etter hvert.

